

sæler, ja, selv vigtigere end en Muskusokse, hvis en saadan ogsaa skulde gaa med i Løbet en Gang imellem. Ungsælerne har jo ogsaa inden Overenskomsten været udsat for den samme Fare, som de vil være udsat for efter Overenskomsten, og selv Mølusokserne er ikke blevet daarligere stillet ved Overenskomsten end før, tværtimod, der er maaske for dem en lille Forbedring at notere.

Vi lader, som sagt, Hensynet til Samfølelsen, Forstaaelsen, den broderlige Forbindelse mellem de nordiske Folk være mere afgørende end de besynderlige Interesser, som nu i den senere Tid er ført frem som formentlig tilsidesat ved det foreliggende Forslag. Det er vor Overbevisning, at man ved at vedtage den her foreslaaede Bemyndigelse, hvoraf antagelig vil følge en Overenskomst, udelukker de Stridigheder, som var godt i Gang med at udvikle sig, ogsaa — maaske mere, end mange tror — til Skade for Danmark. Man udelukker ved Overenskomsten Berettigelsen i hvert Fald af saadanne fortsatte Stridigheder, man tager Grundlaget bort fra de Kredse, der lavede Agitation paa Erhvervsinteressernes Bortfald ved Østgrønland. Vi afværger ved Overenskomsten, at der kan blive en virkelig international Sag ud af det i Virkeligheden lille Spørgsmaal, det drejer sig om.

Selv om vi vel alle er enige med det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, naar han siger, at det naturligvis ikke kan tænkes, at vi vil etablere Krig med Norge — jeg haaber, vi er enige derom —, er der andre Former for Stridens Fortsættelse, som vi har været Vidne til i nogle Aar, og som i og for sig heller ikke har nogen som helst Behagelighed ved sig. En fortsat Presse-kampagne med de mange stærke Ord, der kan anvendes i den, med Ophidselse til Nationalhad mellem to Broderfolk, er slet ikke nogen behagelig Udsigt. Saa kan man naturligvis sige: Ja, men det er jo Nordmændene, der gør det. Det er mig ganske ligegyldigt, hvem der gør det. Denne Overenskomst giver de Indrømmelser, som er nødvendige for at undgaa Fortsættelsen af en saadan Tilstand. Selv om man ikke kan tænke sig Krig etableret, synes jeg heller ikke, det var i mindste Maade tiltalende, om der i en Sag som denne skulde blive Nødvendighed for international Voldgift, hvad der jo ved visse Lejligheder har været stillet i Udsigt. Det er ikke, fordi jeg nærer mindste Tvivl om, at Udfaldet vilde blive saadant, som Danske maatte ønske det, men det forekommer mig unægte-

lig, at ogsaa en international Voldgifts-afgørelse i denne Sag vilde bidrage til at skabe og vedligeholde en Bitterhed mellem de to Folk længere, end noget saadant er ønskeligt. Det er jo ikke noget fjertliggende, at Stridigheder kan opstaa, thi den store norske Fiskerbefolkning har naturligvis Interesse af en Udvikling af Vejrvarslingsstationer og al den Slags til Hjælp i de Færvande, hvor de nu en Gang færdes, og ligesom det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen anser jeg det for en sandsynlig Udvikling. Og naar man fra norsk Side gaar til fortsatte Anlæg af Stationer paa Østgrønland paa Trods af den bestaaende Forordning, der forbyder Landgang og alt saadant i dette Omraade, ja, saa maa det jo — for ikke at tale om Muligheden af alvorlige Forviklinger — før eller senere føre til den internationale Retssag, som, naar den en Gang er afgjort, trods al Tale om, hvem der havde Skylden, vil efterlade en Bitterhed mellem Nationerne, som kan være skadelig for Fremtidens Samarbejde mellem Folkene.

Vi indenfor mit Parti synes, at man ved Vedtagelsen af Overenskomsten her faar understreget, at Danmarks Befolkning viser sin gode Villie til at bevare den Samvirken mellem Nordens Folk, som er ønskelig, og bevare det økonomiske Samarbejde, der spiller en Rolle for begge Parter, og som meget vel kan lide et Knæk, hvis Stridighederne skal fortsættes frem gennem Tiderne. Den Holdning fra dansk Side, som vilde blive konstateret ved Vedtagelsen af Overenskomsten, vilde utvivlsomt veje til Fordel for Danmark, hvis der en Gang i Fremtiden ved Opsigelse af Overenskomsten eller paa anden Maade skulde opstaa Strid om Spørgsmaalene paa dette Omraade. Det vilde veje til Fordel for Danmark, at Danmark til Trods for, at dette Land ejede Højhedsretten over Grønland, viste sin gode Villie til at bevare det bedst mulige Forhold mellem Folkene ved at gøre de Indrømmelser, man mente var berettigede af Hensyn til Broderlandets Erhvervsinteresser paa disse Kanter.

Jeg skal med disse Ord og denne Motivering anbefale at stemme for Forslaget, som mit Parti enstemmigt har tiltraadt, og meget beklage, hvis det skulde være rigtigt, at man tænker paa at standse Sagen og forhindre dens Gennemførelse og dermed skyde ud i en uvis Fremtid, hvornaar Spørgsmaalet om en fornuftig Løsning af disse Forhold atter kan blive taget op.

Pürschel: Vi deler naturligvis i fuldt Maal den Betragtning, der er gjort gældende